బాకీ - జమ

శేఖరానికి నవ్వు వచ్చింది.

పాపం అన్నపూర్ణ! అనుకున్నాడు.

పొద్దున్న ఆఫీసుకి వస్తూ వుంటే మడత పెట్టిన కాగితం ఒకటి

అతనికిస్తూ 'కవరుకొని నాన్నగారి ఎడ్రసు రాసి పోస్టులో వెయ్యండి' అన్నది అన్నపూర్ణ.

కవరు తెప్పించి జేబులోంచి కాగితం తీశాడు శేఖర్రావు.

ఉత్తరం చాలా తేలిగ్గా వుంది.

తను మామగారికి ఉత్తరం రాసి చాలా రోజులయిపోయింది. ఆ మధ్య "మనవణ్ణి చూదామనుంది ఓసారి రావాలనుకుంటున్నాను" అని వ్రాశాడాయన. 'రండి, చాలా ఆనందిస్తాము, అసలు రమ్మని మేమే రాయాలనుకుంటున్నాము. చిట్టిగాడు 'తాత, తాత అంటున్నాడు' అని వ్రాయాలని (లేకపోతే బాగుండదని) అనుకున్నాడు తనే. కాని ఏమిటో రాయడమే పడలేదు.

పైగా మామగారికి ఉత్తరం రాయవలసిన సంగతేదైనా ఉంటే ఇద్దరి తరఫునా అన్నపూర్ణే రాయడం మామూలు. అన్నపూర్ణ రాస్తోంది గదా అని తను ప్రత్యేకం రాయకపోడం – ఏదో అలా అశ్రద్ధ అయిపోతూ వొస్తోంది.

పోనీ ఓ పేజీ ఖాళీగా వుంది. ఇందులో రాద్దామనుకుంటూ, అసలు అన్నపూర్ణ ఏమి వ్రాసిందో చూద్దామని, చదివాడు.

అన్నీ సరేకాని.

"ఎప్పుడో నాగవల్లి నాడు మీ రిస్తానన్న ఉంగరం ఇవ్వలేదని మీ అల్లుడుగారి కింకా బాధగానే వుంది. ఏదో సమయం చూసి నన్ను దెప్పిపొడుస్తూ వుంటారు. ఈ మధ్యనే ఓమారు అన్నారు కూడానూ. అందుచేత ఈమారు మీరు వచ్చేటప్పుడు ఆయనికి మీ రివ్వవలసిన ఉంగరం చేయించుకొని రావలెను. మరిచి పోవద్దు. అన్నయ్య వేలి కొలత ..."

ఈ వాక్యాలు చూసేక శేఖర్రావుకి నవ్వు ఆగలేదు.

ఆ ఉంగరం సంగతి అతనెప్పుడో మరిచిపోయాడు.

మామగారు ఏవో యిస్తాననడం, తను ఏవో కావాలనుకోడం, వాటికోసం పట్టుదలగా అడుగుతూ సమయం దొరికిందే చాలని సాధిస్తూ ఉండడం, ఇలాటివంటే అసహ్యం శేఖర్రావుకి. చీటికీ మాటికీ మామగారిమీద ఆధారపడడం, వారు తన కోర్కెలు తీర్చకపోతే అలిగి కోపపడి బాంధవ్యాన్ని కలుషితం

చేసుకోడం, అందువల్ల పరస్పరం పెరిగిలోపల్లోపల వుడికి ఎప్పుడో ఒక్కసారి బైటపడే ద్వేషాలూ - యివే శేఖర్రావు తణ్వానికి సరిపడవు; శక్తి వుంటే మనం కష్టపడి కొనుక్కోవాలి. లేకపోతె ప్రాప్తంలేదని వూరుకోవాలి - అంటాడతను.

అన్నపూర్ణని మొన్న నీ మధ్య ఆ విషయమై ఏదో అన్నట్టు అతనికి జ్ఞాపకం లేదనే చెప్పాలి. అతె కష్టంమీద వెళాకోళానికి అనడం జరిగిందని గుర్తుతెచ్చుకున్నాడతను.

అదెలా జరిగిందంటే, శేఖర్రావు అక్కగారు ఆ మధ్య వచ్చి ఓ వారం ఉండివెళ్ళింది. మాటల సందర్భంలో ఆవిడేమో సరదాగా "మీ వాళ్ళు సామ్యం నిజం చేస్తున్నట్టున్నారే మరదలా. నాటినించీ నేటివరకూ పెట్టుపోతల్లేశ్చ. తిరిగి చూసినట్టయినా లేమూ!" అన్నది. ఆ మాట మీద శేఖర్రావు "అంతవరకూ ఎందుకూ, నాగవల్లి నాడిస్తానన్న ఉంగరమే ఇంతవరకూ తికానాలేదు." అన్నాడు ఎగతాళి చేసినట్టు.

అన్నపూర్ణ ఆనాడు ఆ మాటకి జవాబు చెప్పలేదు. శేఖర్రావు అదంతా అప్పుడే మరిచిపోయాడు. ఆ మాటని ఆమె మనసులో శ్రద్ధపరుచుకొని మామగారికి రాసే ప్రతీ ఉత్తరంలోనూ రాసేస్తోందేమోనని శేఖర్రావుకి బాధకలిగింది.

నిజం చెప్పవలసి వస్తే శేఖర్రావు తన వారెవరో ఎదుట వున్నప్పుడు అన్నపూర్ణని — మీ వాళ్ళూ, మీరూ, అలా చేశారు, ఇలా చేశారు — అంటూ ఎగతాళి పట్టించినా, అతనికి ఆమె అంటే ఉన్న గౌరవాభిమానాలు ఆమెకి బాగానే తెలుసును. ఇలాటి చిన్న చిన్న విషయాలు శేఖర్రావు పట్టించుకోడనీ ఇచ్చిపుచ్చుకోడాల మీద అతనికి చాలా మెచ్చుకోతగ్గ అభిప్రాయా లున్నాయనీ ఆమెకి తెలుసును.

అలాటి అన్నపూర్ణ యిలా రాసిందంటే శేఖర్రావుకి నవ్వు వచ్చి ఆ నవ్వు వెనక బాధా స్ఫుటంగా తెలియజేసింది. తను

రాద్దామనుకున్న ఉత్తరమూ వ్రాయలేక పోయాడు. రాస్తే అన్నపూర్ణ వాక్యాల్ని తను సమర్థించినట్లొచ్చే అర్థం స్ఫురించి, అన్నపూర్ణ వ్రాసిన ఉత్తరానికి తన బాధ్యత ఏదో వుందని బాధపడసాగాడతను. అసలు ఆమె అలాటి ఉత్తరం రాసిందని తనకి తెలిసిన తరవాత తను ఆ ఉత్తరాన్ని వెళ్ళనివ్వనే కూడదనీ అనుకున్నాడు. ఆ కవరుమీద తన దస్తూరితో ఎడ్రసు ఉన్నా అందులో వాక్యాలు తన సమ్మతి పొందాయని అర్థం వొస్తుందేమో. అన్నపూర్ణ వ్రాసే ప్రతీ ఉత్తరమూ తన సమ్మతి పొందాలనుకోడమూ అన్యాయంగానే కనిపిస్తోంది.

శేఖర్రావు నవ్వుకుంటూ ఆలోచించుకుంటూ కవరుమీద ఎడ్రసురాసి పోస్టుకి పంపించేశాడు.

"అయితే, అన్నపూర్ణా ఎన్నో ఉత్తరమదీ?" అన్నాడు శేఖర్రావు నవ్వుతూ కంచం దగ్గిర కూచుని.

"ఏమిటి ఎన్నో ఉత్తరం?"

"అన్నట్టు చెప్పడం మరిచిపోయాను. మీ నాన్నగారికి నువ్వు రాసిన ఉత్తరం చూశా నివాళ -బాగా రాశావులే— మొత్తంమీద నేను మరిచిపోయినా నువ్వు మరిచిపోలేదా ఉంగరం సంగతి. ఏమైనా మీ నాన్నగారు ఇలాటి వాటికి లొంగే ఘటం కాదు."

శేఖర్రావు చెయ్యదల్చిన యీ కృత్రిమ అవహేళన కృత్రిమంగానే వచ్చింది. అతను మాటలకోసం తడుముకో సాగాడు.

అన్నపూర్ణ మాటాడలేదు.

"మాట్లాడవేమీ? అంత సులువుగా?—"

"అంత బాగా అర్థం చేసుకున్నారన్నమాట, మీ రాయన్ని."

"ఏముంది యిందులో - అర్థం చేసుకోడానికి మానటానికీనూ. మన పెళ్ళయి ఏడేళ్ళయి పోయింది. పాపకే వెళుతున్నాయి ఆరేళ్ళు. ఇంకో ఏడేళ్ళు కళ్ళు మూసుకుంటే మనమూ అల్లుడికి

ఉంగరమూ, వాచీ, సైకిలూ కొనే అవసరం వొస్తుంది. ఇంకా ఎక్కడి నా గణిల్లి అలకలు, ఎక్కడి ఉంగరాలు!"

"మా వాళ్ళేపీ అలా మరిచిపోరు. ఈ మాటు తెస్తారు చూడండి"

"తేరు"

"తెస్తేనో?"

"తేకపోతేనో?"

"పోనీ పందెం వెయ్యండి. తెస్తే ఏమిస్తారు?"

"నీకేమిటి ఇవ్వడం మధ్యని!"

"మీా కెలాగా సరదా లెదు. నా కిచ్చేస్తారా ఆ వుంగరం?"

"నీ కెందు కిస్తానూ? అంతగా నవ్వు అడుగుతున్నావు గనక ఇదే పందెం. మీా నాన్నగారు ఉంగరమే గనక యిచ్చినట్టయితే ఏ దారేబోయే దానయ్యకో యిచ్చేస్తానది. లేకపోతే ఆ యేడు కొండలవాడి కిచ్చేస్తాను సరా!"

"ఎవ్వరికీ యివ్వరూ. మహా చక్కగా పెట్టుకుంటూరు ఒంగారమా బలునుకోయ్యా?"

"చూద్దువుగాని, ఇంతకీ ఆయన ఇచ్చినప్పటి మాట కదా!"

"ఆయన యివ్వనూ యిస్తారు, మీారు పుచ్చుకోనూ పుచ్చుకొంటూరు. ఎందుకొచ్చిన పందేలు? ఇంతకీ మిమ్మల్నా ఉత్తరం ఎవరు చదవమన్నారు?"

"చదివితే చదివాను. నువ్వందులో ఉంగరం సంగతెందుకు రాశావూ?"

"నేనేం నాకోసం రాయలేదు. మీాకేగదా ఒస్తుంది ఉంగరమని ఏదో రాశాను. అడగంది యెవరిస్తారు?"

"అడిగితే అడుగుగాని, నే నేదో సాధిస్తున్నాననీ, చెప్పుతున్నాననీ రాయడమెందుకూ?"

"ఏదో రాశానండీ. మీ రవన్నీ చదవడమేమిటి ?"

"నయం. ఇప్పటికేనా చదివి నీ తత్వం తెలుసుకున్నాను. ఇంకా ఎవరెవరికి ఎలా ఎలాటి ఉత్తరాలు రాసేస్తున్నావో ఏమో. ఇక ముందు అన్నీ చూస్తూ ఉంటాను"

శేఖర్రావుకి ప్రమోషనొచ్చింది. ఈ ప్రమోషన్‌కోసం కోసం ఆతను నాలుగేళ్ళనించీ ఎదురు చూస్తూ అవస్థ పడుతూ వున్నాడు. ఒక ఆఫీసరు డిపార్టుమెంటల్ టెస్టు ప్యాసవలేదని, ఇంకోకాయన ప్రభుత్వం వారిచ్చిన కమ్యూనల్ జీ. వో. ప్రకారం నీ కిది రాదనీ, యిలా ముప్ఫతిప్పలూ పెట్టగా పదకొండుమంది తనకన్నా జూనియర్లూ, తనపాటి టెస్టులు ప్యాసవని వాళ్లూ ముందు ప్రమోట్ కాగా యీ మాటు ఆతని కొచ్చింది ఈ ప్రమోషన్. భర్త యిన్నాళ్లూ అడ్డమైన వాళ్ల కాళ్లూ పట్టుకుంటూ అడ్డదార్లు తొక్కుతున్నాడని తెలిసి ప్రమోషనొస్తే కొండ కొచ్చి నీ దర్శనం చేసుకుంటామని శ్రీ వెంకటేశ్వరస్వామికి మొక్కుకుంది అన్నపూర్ణ. అది యిప్పుడు చెప్పి బయల్దేరమంది.

ససేమిరా వల్లకాదన్నాడు శేఖర్రావు. "నా కసలు అలాటి పిచ్చి నమ్మకాల్లేవు. నువ్వు మొక్కుకునే ముందు నాతో ఆలోచించ వలసింది. ప్రమోషనొచ్చిన కొత్తలోనే పది రోజులు సెల వడిగితే ఆఫీసరు సెలవు యివ్వడు సరిగదా నా గురించి దురభిప్రాయ పడతాడు కూడానూ. అంతగా వెళ్ళే తీరాలని నువ్వనుకుంటే మీ అన్నయ్యని రమ్మని రాయి. ఇద్దరూ కలిసి పిల్లల్ని తీసుకు వెళ్ళండి" అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ ఆలా వీల్లేదంది. "దేముడికి మొక్కుకోడానికి మీతో ఆలోచించడమేమిటి, ఇంతకీ నేను మొక్కుకోబట్టేకదా మీకి ప్రమోషనొచ్చింది. తిరపతి వెళ్తానని సెలవడిగితే ఇవ్వనని యే ఆఫీసరూ అనడు. మీ రసలు సెలవడిగిచూడండి. మీరే రావాలి,

మా అన్నయ్య రాకపోడు గాని మీతో వెళ్ళిన సాటొస్తుందాక?' అన్నది.

'అదేమో నాకు తెలీదు. ప్రతీదానికీ ఏమిటి నీ అల్లరి? నా దగ్గిరిప్పుడు డబ్బులేదు' అన్నాడు శేఖర్రావు.

'అబద్ధాలాడకండి. అందులో స్వామిదర్శనానికి చేసేయాత్ర ఎగ్గొడదామనుకోడం మహా పాపం. మీ దగ్గిర నిజంగా డబ్బు లేదూ?' అంది అన్నపూర్ణ చిలిపిగా నవ్వుతూ.

ఈ ప్రమోషను బాపతు వుద్యోగంలో శేఖర్రావు తొమ్మిది నెల్లుగా కింది ఉద్యోగం జీతంమీదే యాక్టుచేస్తూ వుండడంవల్ల ఈ ఇచ్చిన ప్రమోషన్ ఆ యాక్టుచేస్తున్న తేదీనించి వర్తించేటట్టు యివ్వడం జరిగింది. అందుమూలాగా తేడాజీతం తొమ్మిది ముప్ఫయిలు రెండువందల డెభ్భై, కరువు భత్యం దాదాపు యాభై అంతా మూడు వందల యిరవై రూపాయలవరకూ శేఖర్రావుకి ఇవాళే ముట్టింది. అఫీసులో టీ పార్టీ చేశాడుకూడానూ అతను. ఆ విషయమంతా సాయంకాలం 'పేడ్స్' పట్టుకొచ్చిన ప్యూను వివరించిచెప్పి 'అయ్యగారు బంగారమంటివోరమ్మా. ఎంత అదృష్టమో నీది' అని వో కాంప్లిమెంటు పారేసి వెళ్ళాడు. 'ఏడిశావులే నోరు ముయ్యి' అనవలసిన అన్నపూర్ణ ఆ వృద్ధుడి మాటలకి గుండెల్లోంచి పులకరించిపోయింది.

ఎలాగో బయల్దేర దీసింది భర్తని అన్నపూర్ణ. పది రోజులు సెలవుపెట్టి పిల్లల్నిద్దర్నీ భార్యనీ తీసుకుని తిరుపతి బయల్దేరాడు శేఖర్రావు.

దేవస్థానం ఆఫీసులో, సత్రంలో గదికోసం ఘర్షణ అయింది గాని పనికాలేదు. ఇవతలికొచ్చి మార్గాంతరం ఏమిటా అని ఆలో

ఓస్తూ అన్నపూర్ణ అడిగే ప్రశ్నలకి సమాధానం చెబుతున్నాడు శేఖర్రావు.

'అటుచూడూ, మీ నాన్నగారు కాదూ! ఇక్కడి కెలా వొచ్చారీయనా?' అన్నాడతను హఠాత్తుగా.

'అరె! నాన్నగారే!' అంది అన్నపూర్ణ.

శేఖర్రావు మామగారు అతనువేసిన కేక విని వచ్చాడు. ఆయనా వాళ్ళని అక్కడచూసి ఎంతో ఆశ్చర్యపడ్డాడు. 'ఈయన గార్ని చూద్దామని ఎన్నాళ్ళనించీ అనుకుంటున్నా పడిందిగాదు. ఏం పేరె అమ్మాయి వీడిదీ?' అని శేఖర్రావు కొడుకుని ఒకటే ముద్దు లాడ్డం ప్రారంభించాడు.

'అదిసరే గాని మీ రిక్కడి కెలా వచ్చారు నాన్నా? కూడా ఎవరైనా వచ్చారా?'

వ్యాపారం పనిమీద మద్రాసు వెళ్ళడమూ, స్నేహితుడి కొడుక్కి తిరుపతిలో జరిగిన పెళ్ళికి అక్కణ్ణించే రావడమూ చెబుతూ ఇంకో అరగంటలో ఇంటికి బయల్దేరుతున్న సంగతీ చెప్పాడాయన.

'మీరు కనపడకపోతే చాలా అపస్థ పడిపోదునే! ఇంకా గుంటూర్లో దిగి మీ యింటో ఒకపూటవుండి వెళదామనుకన్నాను. నయమే. ఇదుగోనయ్యా శేఖరం. నీ కిస్తానన్న ఉంగరం. ఎంతో కాలంగా అనుకోడం – అశ్రద్ధ అయిపోడం, మరేం అనుకోకు నాయనా: మొన్న మద్రాసులో సడన్‌గా జ్ఞాపకమొచ్చి వీకమ్ సీన్‌లో రడీమేడ్ వుంటే తీసుకున్నాను. ఏదో ఆలస్యమైనా అను కున్నట్టు కుదిరింది.'

శేఖర్రావు సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయాడు.

'లేదండీ, నేనా మాటెప్పుడో మరిచిపోయాను. అన్నపూర్ణే నేనెప్పుడో సరదాకన్నమాట పుచ్చుకుని రాసింది. నా కిల్లా

కొసాకీ పుచ్చుకుంటూ ఛండడమంటే యిష్టంలేదు. మీకూ తెలుసుగా" అన్నాడతను ఇబ్బందిపడుతూ.

అన్నపూర్ణ చురుగ్గా ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది అతనివేపు.

"అదేమిటి నాయనా ఆ మాట. నే నిస్తానన్నదే గాని నువ్వు నన్ను అడిగి విసిగించిం దేముంది యిందులో. అమ్మాయి రాసిందనే తెచ్చాననుకున్నావా: మద్రాసు వెళ్ళడం, మా స్నేహితుడు వాళ్ళ కోడలికి పెట్టబోయే వస్తువుల కోసం షావుకి వెళ్ళడం జరక్కపోతే యిప్పుడూ తెచ్చివుండేవాణ్ణి కాదు. ఏదో దైవకృపవల్ల యిప్పటికి సరైన టైములో గుర్తుకొచ్చింది. అశ్రద్ధ చేసేనని ఏమనుకోకు. మంచివాడివి గనక అలా వూరుకున్నావు, స్వల్పానికి తెలిపోకుండానూ" అంటూ కూతురి చేతిలో పెట్టాడాయన ప్యాకెట్టుని.

"మీరు కూడా వుండండి నాన్నా. రెండు మూడు రోజులుండి ఇవన్నీ చూసేసి అందరమూ కలిసి వెళదాం. ఎలాగూ గుంటూర్లో దిగే ఉద్దేశం ఉందిగదా"

"అయ్యో, నన్ను బలవంతం చెయ్యకు తల్లీ. ఇప్పటికే చాలా లేటయిపోయింది. ఇక్కడికి రావడానికే ఎంతో యిదయ్యాన్నను. ఏదో దైవకృపవల్ల ఇక్కడ కలిశాం. పిల్లల్నీ, నిన్నూ చూశాను. నన్నిలా వెళ్ళనీ"

ఆయన వెళ్ళాడు. అన్నపూర్ణ కుతూహలంగా ఉంగరం చూసింది. చాలా బాగుంది. అయితేనేం అది పెట్టుకోడానికి శేఖర్రావు ఏమీ ఉత్సాహం చూపించడం లేదు. 'మీ నాన్నగార్ని పీడించి తెప్పించావు. పైగా నేనేదో సాధించినట్టూ, దెప్పిపొడిచినట్టూ ఉత్తరాలు రాసి నన్నో రాక్షసుళ్ళా చిత్రించావు. నాకిది అక్కర్లేదు. నీ యిష్టమొచ్చినట్లు చేసుకో" అన్నాడతను.

"ఆయన్ని ఒదిలి నా దగ్గిర అలుగుతున్నా రేమిటండోయ్!" అంది అన్నపూర్ణ.

"ఛీ ఊరుకో. నన్ను ఆఖరికి ఎల్లా అర్థం చేసుకున్నావు!"

"కొత్త వస్తువు వెంటనే వాడాలి." అని చెప్పి ఎలాగో శేఖర్రావు వేలికి తొడిగింది అన్నపూర్ణ. శేఖర్రావు వేళ్ళు ఉంగరాలు పెట్టుకుందికి వీలైనవి. చక్కని కండగలవి. అనుభవం ఉన్న బత్తుడు చేసినదీ, బాధ్యతగల వ్యాపారసంస్థ అందించిందీ గనక కాబోలు, పనితనం, ఆకారం, వర్ణం కుదిరి చక్కగా ఉంది ఉంగరం. 'శేఖర్' అని చెక్కివున్న పేరులోని అక్షరాలు ప్రత్యేకంగా ఎవరికైనా నచ్చే టంత అందంగా వున్నాయి. కొంచెం ఒదులుగా వుందన్న మాట గాని, చాలా చక్కగా అమిరింది అతనికా ఉంగరం. బావుందని అతనే ఒప్పుకున్నాడు. పదేపదే తను చూసుకుంటూ ఎవరేనా చూసినప్పుడు 'ఎలా వుంది?' అని అడిగేస్తూ వుండడంద్వారా కొంతసేపు గడిచేక ఆ కొంత సేపట్లోనూ 'కాంచనం'మీద 'పురుషుడికి' పెరిగిన మమకారం గుర్తించి మురిసిపోయింది అన్నపూర్ణ. కామిని తరవాత కాంచనమే ఈ విధంగా చెయ్యగలగడం కళ్ళారా చూసి, 'అఖర్లే దన్నాడుగాని, ఎలాగో పెట్టుకుంటాడు లె'మ్మని సమాధాన పడింది.

"కొంచెం లూజుగా ఉంది గదూ. మన వూరెళ్ళాక చిన్న ముక్క తీయించి సైజుకు చేయించుకుందాం లెండి" అన్నది అన్నపూర్ణ.

ఆ సాయంత్రానికి తిరుమల చేరుకొని మర్నాడు పొద్దున్నే గుడిలోకెళ్ళి దర్శనం, మొక్కు అన్నీ అయ్యేక గుడిదాటి యివతలి కొచ్చారు శేఖర్రావు దంపతులు.

ఇరుగూ, పొరుగూ అడుగుతారని అయితేనేం, సరదా తీర్చుడాని కయితేనేం, బొమ్మలషాపుదగ్గరకొచ్చి చందనపు బొమ్మలూ ఎంచింది అన్నపూర్ణ.

'పట్టిచ్చే సెయ్యండి'

అప్రయత్నంగా ఆమె చూపు జేబులోంచి బైట పడుతున్న శేఖర్రావు చేతిమీద పడింది.

వేలిని ఉంగరం లేదు.

రెండో చేతి వేలికి పెట్టుకున్నాడేమో అనుకుంటూ అటు చూసింది. ఆ చేత్తో పాపని పట్టుకున్నాడు శేఖర్రావు. దాన్నీ లేదు ఉంగరం.

"ఉంగరమేదండీ?" అంది గాభరాగా అన్నపూర్ణ.

శేఖర్రావు నవ్వాడు.

"దాచారా యెక్కడైనా? లూజుగా వుంది. ఎక్కడైనా పడ్డదేమో నని హడిలిపోయాను." అంది మళ్ళీ వేరేవిధంగా అనుకోడాని కిష్టం లేక.

శేఖర్రావు చల్లగా 'పోయింది' అన్నాడు.

"పోశ్, నిజం చెప్పండీ, దాచలేదూ?"

"నిజమే. ఇంతకుముందే హుండీలో డబ్బులేస్తూ ఉంటే జారి పడింది. సరే స్వామికేగదా వెళ్ళిందని చెప్పలేదు నీతో. ఇంత తొందరగా చెప్పవల సొస్తుందని అనుకోలేదు." అన్నాడు శేఖర్రావు నవ్వుతూ.

"నిజంా?"

అన్నపూర్ణ మొహంలో విచార రేఖలు కనబడుతున్నాయి.

వాటి ఫలితం కొంత కాలం - బహుశా చాలా కాలం - వ్యర్థ, నాన్నగారు పెళ్ళినాడు అన్నమాటప్రకారం యిచ్చినఉంగరం, చాలా చర్చకి కారణమైన కానుక, ఏమీ కాకుండాపోయిందే అని ఆమె పడబోయే బాధ శేఖర్రావుకి స్పష్టంగా కనబడుతోంది. అది పంచు కోడానికి గాని, ఆమెని అనుభవించనియ్యడానికి గాని అతను సిద్ధంగా లేడు. అతను ఉపాయం వెతుక్కోడానికీ సమయం లేదు.

'నిజమే - ఎందుకలా బాధపడతావు? మనం యిస్తామన్న దేగా ;— మరిచిపోయావా? అనాడు పంతానికి - మీ నాన్న గారు ఉంగరం యివ్వడమే తటస్థిస్తే ఏడుకొండలవాడి కిస్తా నన్నా నుగా!'

'ఎంత పని చేశారండి—కావాలనే చేసినట్టున్నారు; నమ్మకం లేనంటూ కూడానూ.'

'ఇందులో నమ్మకాని కేముందీ? నువ్వు మరిచిపోయినా ఆ స్వామి మరిచిపోకుండా జమ కట్టుకున్నాడు—అసాధారణమైన శక్తి సుమా ఆయన్ది! కాకపోతే ఏడేళ్ళనాడు ఉంగరం యిస్తానన్న పెద్దమనిషి ఇవ్వాళ్లా యివ్వక పోవడ మేమిటి, మనం తిరపతి ఒస్తున్నామని తెలియకపోయినా మీ నాన్నగారు యిక్కడ తటస్థపడి యిచ్చేసి చక్కా పోవడ మేమిటి!—వ్యాపారం పనంటూ ఒకటి కల్పించి ఆయన్ని మెడ్రాసు పంపించి, అక్కడ కొనిపించి, స్నేహి తుడి కొడుకు పెళ్ళి ఒకటి ఏర్పాటుచేసి ఇక్కడికి రప్పించి—అంతా తనకి రావలసిన ఉంగరంకోసం ఆ స్వామి చేసిన మాయ కాదూ?' అన్నాడు శేఖర్రావు.

క్షణంలో విచారమంతా మరిచి పోయింది అన్నపూర్ణ. ఆమె కళ్లు జ్యోతుల్లా మెరిశాయి. 'ఇప్పుడు తెలిసిందా మీకు, ఆ స్వామి మహిమ!' అంది పారవశ్యంతో నవ్వుతూ.

శేఖర్రావు సంతోషించాడు. అన్నపూర్ణకి నచ్చచెప్పడం ఎంత సుళువు! "ఇంకా నయంకాదూ! ఆ ఉంగరంకోసం మరో ట్రిప్పు వేయించకుండా ఎవరికీ ప్రాణం మీదికి తేకుండా ఏదో పనిలో పని జరిపించి రైలుఖర్చులు మిగిల్చాగా" అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ తృప్తిగా భర్తనీ పిల్లల్నీ చూసుకుంది. గోపురం కేసి తిరిగి నమస్కారం చేసి లెంపలేసుకుంది.